

[1393/4]

φ. 9^Γ

Περνώντας καιρός κάμποσος, ήρθασι οί Τουρκοί και ἐπήρασι ἀπὸ [σπ]αθίου στήν αὐθεντεία τους ὅλη τὴ Ρούμελη, ἄλλη μὲ πόλεμο και ἄλλη μὲ δίχως ἀμάχη. Ἐτότες γοῦν ἐπήρασι τὸ Ζητούνι. Στὸ Σάλονα ἦταν ἓνας Φράγγος αὐθέντης, Κόντος τὸ παράνομα, κατὰ πολλὰ κακὸς ἄνθρωπος, κλέφτης, ἀρπαγὸς και κακό[τροπ]ος, και ἐξεγύμωνε και ἔδερνε και ἐβασάνιζε μὲ ἀγγαρεῖες και βασανίσματα τοὺς Σαλονίτες. Και τελευταῖον μαθαίνοντας τὸ πὼς ὁ δεσπότης Σαλόνου Σεραφεῖμ εἶχε πολλὰ πλούτια και μία ἀνεψιὰ ὠραιότατη, βουλήν ἐπήρε νὰ τὴν πάρη στὸ παλάτι του, παίρνοντας ὕστερα και τὰ πλούτια τοῦ δεσπότη Σεραφεῖμ. Και ὁ δεσπότης, μαθαίνοντας τὸ ἄρπαγμα τῆς ἀνεψιάς του, ἐσήκωσε μὲ λόγους τοὺς Σαλονίτες ἐναντίον τοῦ τύραννου. Και ἔγραψε στοὺς Τούρκους νὰ ἔρθουσι νὰ τοὺς ἐπαραδώσουσι στὰ χέρια τους τὸ Σάλονα, λέγοντας καλλίτερα νὰ δουλεύωμε Τούρκους παρὰ Φράγγους. Και ὁ Κόντος, μαθαίνοντας τὸ πὼς τὸ ἀσκέρι τῶν Τουρκῶν ἔρχεται καταπάνου του, ἐκλείσθηκε στὸ κάστρο μὲ τοὺς ἐδικούς του διὰ νὰ βαστάξῃ πόλεμο· και ὁ πανάπιστος διὰ πείσμα ἔσφαξε τὴν ἀνεψιὰ τοῦ δεσπότη, φοβερίζοντας, ἂν γλύση, νὰ ἐκδικηθῇ παραδειγματικά. Και ἐρχάμενοι οἱ Τουρκοί ἐπήρασι τὸ Σάλονα· και ἓνας Σαλονίτης, ποὺ ἦτανε στὸ κάστρο, ἔσφαξε τὸν Κόντο και παίρνοντας τὸ κεφάλι του τὸ ἐπαρουσίασε στὸν αὐθέντη τῶν Τουρκῶν και λαβαίνοντάς το ὁ αὐθέντης τοῦ ἔδωκε πολλὰ χαρίσματα και ὕστερα τὸ ἐπέταξε μὲ καταφρόνηση ποδοπατώντας το. Ἐπήρασι γοῦν οἱ Τουρκοί ὅλους τοὺς Φράγγους σκλάβους. Και τὴ γυναῖκα τοῦ Κόντου ἐπαράδωκε ὁ αὐθέντης στὸ ἀσκέρι νὰ τὴν ἐξεντροπιάσῃ· και τὴ θυγατέρα του, ποὺ ἦτανε εὐμορφότατη κόρη, τὴν ἐκράτησε διὰ λόγου του. Ἀναχωρώντας ὁ ἄρχοντας τῶν Τουρκῶν ἄφησε στὸ Σάλονα στὸ ποδαρικό του ἀντιπρόσωπο ἓνα ἀπὸ τοὺς κεφαλάδες, ποὺ τὸν ἐλέγασι Μουράτ-μπεη. Και αὐτὸς ὁ Μουράτ-μπεης ἐσήκωσε κεφάλι θέλοντας νὰ γένη αὐτοκέφαλος αὐθέντης. Και ὁ ἄρχοντας τῶν Τουρκῶν μαθαίνοντας τέτοια παράξενα μαντάτα ἐγύρισε καταπάνου του μὲ πολλὰ φουσάτα και τὸν ἔπιασε ζωντανὸ και τοῦ ἔκοψε τὸ κεφάλι. Και τὴ φανίλια του τὴν ἔδωξε σ' ἓνα χωριό, ποὺ εἶναι κοντὰ στὸ Σάλονα, και ἀπὸ ἐτότες τὸ χωριὸ ἐκεῖνο λέγεται

φ. 10 Σεργούνι, ώσάν νά λέμε εξορία, βάλλοντας καί άλλον ἄρχοντα
στό Σάλονα.

Ηλίας Αναγνωστάκης (επιμ.), *Ευθυμίου ιερομονάχου, Χρονικό του Γαλαξειδίου*, Ακρίτας, Αθήνα 1985.